



ПЛОВДИВСКИ УНИВЕРСИТЕТ  
ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ



философско  
историческо  
факултет

**РЕКТОРАТ:**

ул. „Цар Асен“ 24, 4000 Пловдив, България  
тел.: +359 32 261 261  
email: rector@uni-plovdiv.bg  
www.uni-plovdiv.bg

**ДЕКАНАТ:**

ул. „Цар Асен“ 24, 4000 Пловдив, България  
тел.: +359 32 261 433  
email: fif@uni-plovdiv.bg  
www.logos.uni-plovdiv.bg

**АНОТАЦИИ НА УЧЕБНИ ДИСЦИПЛИНИ НА МП**

**"СОЦИОАНАЛИЗА И МЕЖДУЧОВЕШКИ ОТНОШЕНИЯ"**

**В ПН 3.1 СОЦИОЛОГИЯ, АНТРОПОЛОГИЯ И НАУКИ ЗА КУЛТУРАТА**

ЗАГЛАВИЕ	АНОТАЦИЯ
Философия за хуманитарни науки (философията на XX век)	<p>Курсът „Философия на XX век“ в рамките на МП „Социоанализа и междуличовешки отношения“ (неспециалисти) има за цел да представи полифоничното и конфликтно поле на философските идеи на XX век като резултат от вътрешните напрежения и критическите трансформации на философския проект на модерността. Курсът изхожда от разбирането за модерността като нормативен и интелектуален проект, основан върху универсализъм, рационалност и еманципация, който в хода на своето развитие поражда собствени кризи, противоречия и форми на радикална самокритика.</p> <p>Особен акцент се поставя върху просвещенските основания на модерната рационалност и върху начините, по които те биват проблематизирани през XX век чрез критики на логоцентризма, антропоцентризма, субект-обектната опозиция и универсалистките претенции на класическата философия. В този контекст философията на XX век се разглежда не просто като поредица от теоретични школи, а като рефлексивен отговор на дълбоки социални, културни и екзистенциални трансформации, засягащи идентичността, властта, знанието и междуличовешките отношения.</p> <p>Курсът обхваща основните философски направления и мисловни традиции на XX век, които имат пряко значение за социоаналитичния и интерсубективния анализ и е също така прицелен към системно запознаване с ключови понятия и аналитични инструменти — като феноменологична редукция, херменевтичен кръг, критика на идеологията, дискурс, езикови игри, деконструкция, перформативност, социално конструиране на реалността, актьор-мрежа и други. По този начин ще се развият у студентите умения за задълбочена теоретична рефлексия върху процесите на социално взаимодействие, формирането на субективността и динамиката на властовите и символни отношения. Друг базисен аспект за курса е философията да се представи не като затворено историко-теоретично знание, а като актуално променящ се, богат ресурс за анализ на съвременните социални реалности — включително кризите на смисъла, идентичността и общността, както и предизвикателствата, свързани с глобализацията, екологичната несигурност и дигиталната трансформация на социалните отношения.</p> <p>Основната цел на курса е да осигури солидна концептуална и теоретична основа за методологическите и аналитични дисциплини в магистърската програма (включително логика и методология на хуманитарните науки, социология на политиката, социоанализа, теория на практическата логика), като подготви студентите за самостоятелна критическа работа с</p>

	теоретични текстове и социални феномени. В този смисъл курсът допринася за формирането на рефлексивни изследователски нагласи, способност за понятийно мислене и интердисциплинарен анализ, необходими за задълбочено разбиране на междучовешките отношения в съвременните общества.
Увод в социологията (I част)	Развива се схващането, че предметът на социологията е даден не пряко, а исторически. Всяко обществено описание е предмет на самото себе си. Курсът има за цел да проследи механизмите на възникване на самоописанията на обществото, техните условия за възможност, различавайки дескриптивните науки и теорията от критическата теория, класическият идеал за рационалност от неklasическия... Предлага и една последователна гледна точка, даваща възможност да се проследят структурите на дейността, нейните отношения с общуването, генезис на идеологемите, елементарните структури на властта и нейната онтология. - **
Философска антропология	Втората част на курса Философска антропология е предназначена единствено за студенти философи. Тя допълва първата част, както с добавяне на нови автори, така и в по-детайлното оглеждане на типовете философски нагласи за човека. В тази връзка са и предложените теми от цикъла „Философските характери”. - **
Анализ на разговори	Курсът представя едно от най-радикалните направления в съвременната социология – анализ на разговори (АР) – в контекста на родството му с друго влиятелно днес направление – етнометодологията. В първата част се обсъждат основните идеи и техники на АР, най-вече както са разгърнати от основателя на направлението Харви Сакс и продължени от неговите колеги и ученици Емануел Шчеглов, Гейл Джеферсън, Дейвид Съдноу и др. Втората част представлява практическа работа с емпиричен материал от лекции на Сакс и колегите му и със ситуации, предложени от самите студенти.
УВОД В СОЦИОАНАЛИЗАТА 1 (НАСЛЕДЯВАНЕ И САМОНАСЛЕДЯВАНЕ)	Целта на лекционния курс е обстойно обсъждане на проблематиката на социоанализата – наука, вдъхновена от Фройд и скицирана от Бурдийо, съвсем доскоро <i>in statu nascendi</i> , но набираща скорост не само в теоретическите и емпирически изследвания, но и като предклинична и клинична практика, която е конкурентна с психоанализата. В началото на курса ще бъдат лаконично обобщени онези проблеми от теорията на практическата логика, без които не може да бъде разбрана нито теорията, нито емпирията на социоанализата. Обръщайки се към самата социоаналитична проблематика, курсът тръгва от кратко критическо обсъждане на замисъла на Бурдийо, предлагащ социоаналитична редакция на проблема за онтологическото съучастничество, преминава през социоаналитичното проблематизиране на тялото, погледа и дискурса (където Бурдийо е поставен в задочен диалог с Фуко и Сартр), за да достигне до социоаналитично преосмислените психопатологии на всекидневния живот и т.нар. психопатологии на биографичното <i>illudisio</i> . Това изисква непрестанно връщане към скицираната в началото теория на логиката на практиката. Чрез нейните методи под „логически микроскоп” са поставени проблеми, които – вследствие на „невъоръжеността” с методите, които тя предлага, и слабата социологическа чувствителност към проблемите на всекидневния живот – не са били даже забелязани от Фройдовата психоанализа (като се стигне до такива сякаш излишни детайли като мнителността,

	<p>самонавиването, вменияването на вина, които обаче неочаквано силно влияят върху биографичните травми, върху чувството за „съсипана съдба” и лишеност от житейски шансове и т.н.). Оттук идва и изборът на тематичния акцент на лекционния курс: внимателното обсъждане на т.нар. от Бурдийо „противоречия на наследяването” – обсъждане, чрез което се поставя проблемът на проблемите за социоанализата: проваленото или успешно самонаследяване. (Като с това самото се прокарява път към по-многомерното разбиране на екзистенциалната социоанализа.) Също като Фройдовата психоанализа (но без да прибегва до „психоаналитическа кушетка”), социоанализата е не само теория, тя търси и практически ефект; затова курсът завършва с обсъждането на шансовете на социоанализата като предклинична интервенция и евентуално като клинична практика.</p>
<p>Порядък и безпорядък на дискурсивните практики</p>	<p>Проблемната ситуация, която провокира разработването на настоящия курс е нарастващата пролиферация на теориите и парадигмите, интерпретиращи дискурса и дискурсивните практики. Ето защо в първата част на курса се прави кратко въведение в съвременните теории за дискурса. Втората част на курса запознава студентите с основни негови категории – „порядък“ (но и „безпорядък“) на дискурса, дискурсивно поле, дискурсивен хабитус, дискурсивна идентичност, дискурсивно събитие, дискурсивни и недискурсивни практики, дискурс на истината, структурни и функционални елементи на дискурса, комуникативна ситуация и контекст – и по този начин поставя по нов начин проблема за дискурса и дискурсивните практики, въвеждайки динамичното измерение в техния анализ. Курсът разглежда в по-практически план основни видове дискурси – публични и частни, институционални, всекидневни, отношението между дискурс, социална група и комуникативно-медийни канали и т. н. Целта е да се създадат практически умения за извършване на дискурсивна аналитика на различни дискурсивни сегменти: всекидневни разговори, институционално говорене, семеен разговор, родителско поучение на дете, провеждане на урок в училище, диалог между лекар/пациент, търсене/намиране на работа, транскрибирано интервю, психотерапия, провеждане на социалитичен тест, биографичен разказ, наративна автобиография, европейски формат на CV и т. н. По този начин, прилагайки теоретичните знания и практически умения към социоаналитично формулираните проблеми на междучовешките отношения, студентите ще овладеят прилагането на дискурсивната аналитика (разбирана като набор от методи за реконструиране, протоколиране и обработване на събрания материал) към „психопатологиите на всекидневния живот“ и към формите на социално страдание, които те предизвикват.</p> <p>- **</p>
<p>История на социологията 1 част (класическа социология)</p>	<p>„Проблемите, които най-вече интересуват ХХ век без съмнение са тези на социологията (...) И ако социологията в качеството си на добре обоснована наука все още трябва да бъде полагана като идеал, то като един постулат на човешкото мислене тя е безусловно оправдана, т.е. като постулат, който по необходимост е произтекъл от научното развитие през последните векове” – до този извод стига едно допитване сред „водещите представителни на най-новата социология и на интересувашите се от социология историци”, проведено през 1908 г., малко преди Учредителния конгрес на Германското социологическо дружество (1910 г). Курсът по История на социологията ре-актуализира тази диагноза на Бащите-основатели на социологията, за да проследи с</p>

	<p>какъв тип теоретично и емпирично познание са били свързани големите надежди за тази нова наука на ХХ век. Затова тук питаме – заедно със Зимел – „какво в обществото е действително общество?“, но и какво в човека е социализираният човек, така че да оправдае съществуването на социологията наред с (а понякога и с претенции да заеме ‚царския трон‘ и да бъде над) останалите социални науки.</p> <p>Курсът представя историята на социологията като история на теориите и произведенията от първите две десетилетия на ХХ-ти век, които учредяват дисциплината. Той включва запознаване с идеите на Макс Вебер, Георг Зимел, Емил Дюркейм, Марсел Мос и частично – на Карл Маркс като техен предшественик. Авторите и произведенията се разглеждат като „представителни фигури“ както за основните парадигми, така и за националните традиции (немска и френска) в съвременната социология. В този контекст студентите се запознават и с най-новото състояние на дебата за социологията като „полипарадигмална наука“.</p> <p>Акцентите на курса са: първо, студентите да получат знания за оригиналността на социологията като нововъзникнала дисциплина в началото на ХХ век (на фона на другите утвърдени по това време дисциплини, изучаващи социалния живот); второ, да усвоят техниката за сравнителен анализ между основни социологически парадигми; трето, да могат да очертаят профила на класическата социология в следните три аспекта: 1) от гледна точка на нейния предмет на изследване – „обществото“ като особена реалност на Новото време; 2) от гледна точка на нейната методология – единство на теория и емпирия; историчност и саморефлексивност на социологическото познание; 3) от гледна точка на приложимостта на социологическото знание в социалната практика – в духа на идеята за „социологическо Просвещение“, което предполага както „разомагьосване“ на социалния свят, така и самопознание и „еманципация“ на човека.</p>
<p>Увод в логиката</p>	<p>Курсът се обръща към проблематиката на класическата модерна формална логика, т. е. на формалната логика от началото на ХХ век (и преди всичко към наследството на Фреге, Ръсел и Витгенщайн): от пропозициите и тяхната логическа форма, пропозиционални функции и кванторите, през революционизиращата сила на логиката на отношенията и критиката на субектнопредикатната логика, до „пропозициите, истинни по силата на своята форма“ и асилогистичните изводи. Заедно с това обаче той проблематизира нейните идеализации и ограничения, а оттук и шансовете на некласическите логики (напр. многозначната логика, алетичната и деонтичната модални логики и т.н.) да преодолеят – чрез по-продуктивни идеализации – тези ограничения. Оттук и интересът към класическата модерна формална логика е не толкова като към дедуктивна теория, колкото като към аналитика, а разделът има функциите по-скоро на увод в проблематиката, отколкото на обсъждане на нейните дълбоко теоретични проблеми (като логическите парадокси, теорията на дескрипциите и теорията на типовете). Оттук също се загатва възможността за историзиране на тази проблематика, като се постави акцент върху собствената мяра на предшестващите логически традиции (напр. Аристотеловата), както и върху невъзможността те да бъдат измервани с мащаба на модерната.</p> <p>Дидактическата цел на курса е не да затрупа студентите с информация, която могат да открият в учебници и речници, а да формира усет към съществения логически детайл, проблематизиращо мислене и възможност за самостоятелно ориентиране в литературата.</p>

	<p>Дидактическата функция на проблематизирането на ограниченията и идеализациите на класическата модерна формална логика пък е да натрупа в студентите смислово напрежение, което да разколебае догматичното им доверие в модерната формална логика и да ги подтикне към исторически и философски размисъл върху проблемите на логическото.</p>
<p>Логика и методология на хуманитарните науки I (Теория на практическата логика)</p>	<p>Проблемната ситуация, довела до съставянето на този курс, може да бъде обобщена лаконично така: въпреки неимоверните успехи на логиката през XX-ти век, в социалните и хуманитарните науки продължава да се чувства дефицит на адекватен логически инструментариум; това заставя немалко учени, работещи в тези науки, да предлагат свои логики, вдъхновени от собствената им изследователска практика (пред които обаче логиците по професия свиват рамене); философите – на свой ред – засилват вавилонското разноезичие около кулата на логиката, отстоявайки наследството на философската логика (което е очевидно различно за различните философски традиции). Тогава, когато логиците по професия бъдат поставени пред тази проблемна ситуация, те обръщат внимание, че т.нар. некласически логики и – преди всичко – деонтичната и еротетичната или пък логиката на действието на фон Вригт са отдавна изнамереното решение. Това несъмнено не убеждава самите учени от социалните и хуманитарните науки, тъй като това са „ножове, с които не могат да се режат тъканите, с които те се занимават”: така на онези, които биват изследвани, се вменява логика, а не се изследва логиката на тяхното живо мислене.</p> <p>За да се излезе от този порочен кръг и за да не се предрешава проблемната ситуация чрез професионални идеологеми, се предлага едно различно решение. То започва от т.нар. праксеологически обрат в логиката и методологията на хуманитарните науки, т.е. от онзи повратен момент, в който Бурдийо в своята “критика на теоретическия разум” започва да говори за практическа логика, а етнометодолозите започват да говорят за ендогенни логики на практиката; но то стига до онова, което професионалният логик би нарекъл “собствено логическа проблематика”: логическа форма, логически извод, истина, отрицание, противоречие, квантификация и т.н. (която ще бъде собствено теоретичното съдържание на курса). Позоваването на Бурдийо и етнометодолозите съвсем не означава, че този праксеологически обрат не е бил смислово подготвен още през първата половина на двадесети век: за феноменологическата традиция това става с “Битие и време” на Хайдегер, а за аналитичната философия – с “Философски изследвания” на Витгенщайн. Методите, използвани в това решение, се отличават както от тези на Бурдийо, така и от тези на етнометодолозите, и принадлежат към некласическата (т.е. некантова и нехусерлова) трансцендентална логика.</p>
<p>Увод в етнометодологията</p>	<p>Задачата на курса е запознае студентите с ключови идеи в етнометодологията, но не сами по себе си, а в контексти на отношенията между етнометодологията и различни философски и социологически направления с повече или по-малко „праксеологическа” ориентация, като феноменологията на Хусерл, феноменологията на всекидневния живот на Алфред Шютц, структурния функционализъм на Парсънс, практическата логика на Витгенщайн и т.н. Във фокуса на интерес е и експлозивната сила, с която етнометодологията разкрива ключови очевидности на т.нар. „формален анализ”. Водещ мотив в курса е стремежът да се разкрие потенциалът на етнометодологията за</p>

	разбиране и описание на сцените на всекидневни взаимодействия.
Увод в социоанализата 1 ч.	<p>Целта на лекционния курс е обсъждане на проблематиката на социоанализата – наука, вдъхновена от Фройд и скицирана от Бурдийо, съвсем доскоро <i>in statu nascendi</i>, но набираща скорост не само в теоретическите и емпирически изследвания, но и като предклинична и клинична практика, която е конкурентна с психоанализата. Логиката на курса тръгва от кратко критическо обсъждане на замисъла на Бурдийо, предлагащ социоаналитична редакция на проблема за онтологическото съучастничество, преминава през социоаналитичното проблематизиране на тялото, погледа и дискурса (където Бурдийо е поставен в задочен диалог с Фуко и Сартр), за да достигне до социоаналитично преосмислените психопатологии на всекидневния живот и т.нар. психопатологии на биографичното <i>illud</i>. Както и при Бурдийо, и в този курс методологически се залага на теорията на практическата логика, но през призмата на методите, предложени от т.нар. неклассически трансцендентализъм, както и на набирането на емпирични данни чрез социоаналитически по замисъла си негарфинкълнови етнометодологически експерименти. Чрез тези методи под „логически микроскоп” са поставени проблеми, които – вследствие на „невъоръжеността” с методите на теорията на логиката на практиката и слабата социологическа чувствителност към проблемите на всекидневния живот – не са били даже забелязани дори и от Фройдовата психоанализа (като се стигне до такива сякаш излишни детайли като мнителността, самонавиването, вменияването на вина, които обаче неочаквано силно влияят върху биографичните травми, върху чувството за „съсипана съдба” и лишаност от житейски шансове и т.н.). Оттук идва и изборът на тематичния акцент на лекционния курс: внимателното обсъждане на т.нар. от Бурдийо „противоречия на наследяването”, за да се постави проблемът на проблемите за социоанализата: проваленото или успешно самонаследяване. Също като като Фройдовата психоанализа (но без да прибегва до „психоаналитическа кушетка”), социоанализата е не само теория, тя търси и практически ефект; затова курсът завършва с обсъждането на шансовете на социоанализата като предклинична интервенция и евентуално като клинична практика.</p> <p>Дидактически лекционният курс по увод в социоанализата залага и на въвличането на бакалаврите като участници в социоаналитически експерименти в рамките на Лабораторията на ИКСИ по практическа логика и етнометодология, а с това и на формирането на емпирическа чувствителност, потребна им в лялната практика по психоанализа и социоанализа.</p>
Феноменологическа психопатология	<p>Феноменологическа психопатология в магистърската програма Социоанализа и междучовешки отношения се занимава с приложението на феноменологическия метод в анализа на психопатологичните преживявания, като поставя акцент върху субективността, интересубективността и междуличностните отношения. Курсът се вписва в съвременния нарастващ интерес към феноменологията в науките за психичното здраве, включително психологията и психиатрията, както и в диалога ѝ с по-нови направления като когнитивните науки. В теоретичен план курсът стъпва върху класическото наследство на феноменологическата психопатология, представено в трудовете на К. Ясперс, Л. Бинсвангер, О. Минковски, Теленбах и В. Бланкенбург, като ги поставя в по-широк философски и социално-теоретичен контекст. Основната цел на курса е да въведе студентите в историята, теоретичните основания и методологичните възможности на</p>

	<p>феноменологическата психопатология, като покаже как ключови феноменологични категории (напр. минимален аз, преживявана субективност, въплъщение, телесност, темпоралност и пространственост) допринасят за по-задълбочено разбиране на психичните разстройства като нарушения на смисъла, опита и интересубективните отношения. Курсът се дистанцира от редуцията на психопатологията до диагностични класификации и номенклатури, като насърчава формулирането на феноменологично ориентирани изследователски въпроси, насочени към разкриване на измененията в преживяването на себе си, другия и света. По този начин той подготвя студентите за критичен и рефлексивен анализ на психичното страдание в неговите социални, релационни и екзистенциални измерения.</p>
<p>Психоанализа (Модална аналитика на практиката)</p>	<p>Курсът има за цел да въведе модалната аналитика през призмата на психоанализата. Той се разгръща в диалог с курсовете по методи в социоанализата, теория на практическата логика, логика и методология на хуманитарните науки, феноменологическа психопатология. Курсът се обръща към основните положения от психоанализата на Фройд, като ги преинтерпретира в модална перспектива. Поставя се акцент върху понятията за „симптом“, „нагон“ и „фантазъм“ и свързаната с тях понятийна мрежа. Проследява се развитието на схващанията за симптом и фантазъм в психоанализата при автори като М. Клайн, Сюзан Айзъкс, Мария Торок, Жак Лакан и Жан Лапланш – до Славой Жижек, който пренася по особен начин тези понятия в областта на културната критика и ги философизира. Обръща се внимание на логиката на модалностите у късния Лакан и ролята на логиката в неговата психоаналитична практика, като се обсъждат допълванията и напреженията между такова схващане и разбирането на теорията на практическата логика. Разгръща се аналитика на наративизацията в психоаналитичен план, като се дискутира отношението със сходни процеси в социоаналитичната работа.</p> <p>Разглеждат се пост-лаканианските психоаналитични теории в светлината на модалната аналитика, като се отделя специално място, от една страна, на различни последователи на Лакан като Жак-Ален Милер, Ален Вание, Дариан Лийдър или Жизел Шабудез, а от друга, на заявено отклонящи се от Лакановата парадигма мислители като Феликс Гатари и късния Дельоз, Юлия Кръстева, Жак Дерида и др. Обръща се внимание и на Люблианската лаканианска школа (Сл. Жижек, Мл. Долар, А. Зупанчич), като се поставя въпроса за модализациите, които преносът на психоаналитични теории към полета, чужди на психоаналитичната клиника, задвижва.</p> <p>В курса модалната аналитика е не просто въведена, а е развита като метод, даващ възможност както за по-добро разбиране на случващото се в областта на психоанализата, така и за легитимен и саморефлексивен пренос и модификация на психоаналитични понятия и концепции в други области на познанието.</p> <p>- **</p>
<p>Емпирични изследвания на джендър отношенията, родителството и семейството</p>	<p>Учебният курс е компетентностно ориентиран. Учебните резултати гарантират подготовка на студентите за аналитична, изследователска и експертна дейност в областта на пола и родителството. Курсът формира високо равнище на аналитични, изследователски и експертни компетентности, необходими за професионална реализация в областта на социологията, демографията, социалната политика, публичната администрация, регионалното развитие и научноизследователската дейност.</p>

	<p>За целта курсът дава възможност на студентите да се запознаят с основните теории и промените в джендър отношенията и родителството. В хода на лекциите и семинарите ще бъдат въведени основните понятия, индикатори и методи за анализ по тези теми. Ще бъдат очертани развойните тенденции на в раждаемост, брачност, родителството, динамиката на семейните модели от гледна точка на джендър отношенията както в България, така и в европейски план.</p>
Социологическа лаборатория	<p>Социологическата лаборатория е приложна дисциплина с практико-експериментален характер, която въвежда студентите в изследователския стил на феноменологичните качествени методи и социоанализата (разбирана като форма на клинично ориентирана социология). Курсът е фокусиран върху личностно чувствителна социологическа диагностика, анализа на всекидневния опит и асистирането при процеси на самоанализ в контекста на междучовешките отношения. Дисциплината развива ключови аналитични умения, свързани с разграничаването на перспективите към социалната реалност (първо, второ и трето лице), както и с разликата между емпатичното и социологическото разбиране. Особен акцент се поставя върху изграждането на рефлексивна способност за контрол на аналитичната дистанция и структуриране на базова изследователска ситуация.</p> <p>Курсът стъпва върху феноменологичната интерпретация на всекидневието като „свят на живеене“ – конститутивна структура на социалния смисъл, предхождаща теоретичното обяснение. Чрез работа с теренни наблюдения и феноменологично „заскобяване“ (epoché) студентите се обучават да проблематизират привидно саморазбиращите се социални практики и взаимодействия, характерни за междучовешките отношения. Обучението се провежда под формата на 30 часа лабораторни занятия и в пряка връзка с текуща изследователска и теренна работа. По този начин дисциплината създава мост между теоретичните основания на социоанализата и тяхното практическо приложение, като формира у студентите аналитична чувствителност към скритите структури на смисъла във всекидневния социален живот.</p>
Демография за социолози	<p>Целта на курса е да запознае студентите с начините, по които се изчисляват и интерпретират основните демографски показатели за раждаемост, смъртност, брачност и миграции. В хода на лекциите и семинарите ще бъдат въведени основните понятия, индикатори и методи за анализ на социално-демографска информация. Ще бъдат представени също така основните теории в рамките на изследванията за населението. Ще бъдат очертани развойните тенденции на четирите основни демографски процеса – раждаемост, смъртност, брачност и миграции както в България, така и в европейски план.</p>
Социология на телесните практики	<p>Курсът поставя въпроса за възможностите на една социология на живото тяло. Той е първоначален опит за систематизация на различни дискурси върху телесността (философски, исторически, антропологически, психологически, социологически) и очертаване на интердисциплинарното поле, в което се мисли тялото. От една страна, тялото е положено в обективизиращия дискурс на социалните принуди (тялото като Körper), но от друга – то се съпротивлява и дори изплъзва от тях (тялото като Leib). Ако тялото изразява неизразимото, показва скритото, споделя несподелимото, как е възможна социологията на тялото? Курсът завършва с поставянето на проблема и се ограничава с</p>

	<p>маркирането на една изследователска стратегия, която предполага да се тръгне по следите на телесните съпротиви (откази, неспособности, утопии) за вписване в структурите на властта. Оттук: открояването на различни телесни практики, които се формират чрез обществения натиск към самопринуда и съпротивите на живото тяло срещу тях.</p> <p>Курсът е организиран като излагане на различни теоретични стратегии за изследване на тялото (лекционната част) и дискусии върху отделни телесни практики, свързани с отношенията „мръсно-чисто” и „тяло-маса” (семинарните занятия).</p>
Антропология на религиите I част (История на религиите)	<p>Дисциплината „История на религиите“ си поставя за цел да даде на студентите от хуманитарните специалности необходимия минимум знания относно същността и историята на възникването и развитието на религиите. Акцентът по необходимост е поставен върху трите основни религиозни деноминации, представени на Балканите – юдаизъм, християнство и ислям, разгледани в тяхното историческо и доктринално многообразие. Проследява се преходът от политеизъм към монотеистични религиозни системи. В центъра на вниманието е проблемът за съотношението между конфесионалната универсалност и етничната специфика като два феномена, определящи самосъзнанието и оттам – социалното поведение на личността и индивида.</p>
Модални логиките на практиката и социоанализа	<p>Целта на този избираем курс е да запознае студентите с част от най-новите постижения в областта на изследванията на логиката на практиката, а именно едно възможно пренаписване на наследената от неклассическите формални логиките на XX в. проблематика на логическите модалности: пренаписване, от една страна, съзвучно с праксеологическия обрат в логиката, а от друга, приложимо към зараждащата се проблематика на социоанализата и същевременно произтичащо от нея. За тази цел практическите „анализи” (доколкото такова аналогизиране изобщо е възможно) на отделните групи формалнологически модалности (алетични, деонтични, епистемични, темпорални и т.н.) се разглеждат в светлината на ключовото понятие на социоанализата: хабитуализираната афективност. В процеса на това разглеждане различни елементи на логическата форма, каквато я виждат професионалните представители на „науката логика” (модалности, квантори, отношения и т.н.), получават коренно различен смисъл, произтичащ от поставянето на методологически контрол на явните и неявни идеализации, залегнали в теористката трактовка на тези елементи (основен процес при излизането на тези идеализации изпод контрол е била т.нар. логификация на логическите данни). На едно предварително равнище се проследяват и параклиничните заложби на социоаналитическото изследване на логическите модалности в практиката.</p>
Социология на социалното страдание	<p>Настоящият курс предлага социоаналитично тематизиране на новите форми на социални страдания и неравенства в края на 20 и началото на 21 век, възникнали като резултат от нарастващата мобилност и динамиките на „измествания“ и „премествания“ в късномодерното „общество на движението“ (Лаш). Поставя се акцент върху ситуацияите на несигурност, които, оголвайки социалните структури и отношения, водят до разкъсване на онтологическото съучастничество между социално и биографично <i>illud</i> и до появата на „разкъсани“ хабитуси, съдби и биографии, при което в колапс се оказва самият начин за конструиране и конституиране на „себе си“, т. е. на придобиването на</p>

	<p>идентичност. Тъкмо в такива ситуации на „пречупен опит“, при които хабитусът има своите „засечки“ и моменти на „излизане от фаза“ и в които е поставена под въпрос непосредствената адаптация между „обективните шансове за обектни инвестиции и субективните възможности за диспозиционни инвестиции“, се пораждаат и новите форми на социални страдания и неравенства. Неравенството изпъква като „събитие“, защото светът се е „отдръпнал“ и повече не предлага обекти на инвестиции за онези от тях, които изведнъж са се оказали „отхвърлени“ от социалната игра. Оттук и следващият акцент в курса, който ще се насочи към тематизиране на различни емпирични казуси, свързани с начина по който индивидите „от долу“ („маргинализираните, подчинените“, т. е. онези, които „не могат да говорят от свое име“, но не защото не могат, а защото няма да бъдат чути) преживяват и мислят времето и обживяват социалното пространство в ситуацията на трайна несигурност и на социално обусловена позиционна нищета.</p> <p>- **</p>
<p>Деконструкцията между философията и литературата</p>	<p>Курсът е фокусиран върху мястото на деконструкцията в съвременната ситуация на академичните изследвания.</p> <p>Следват се няколко водещи нишки. На първо място това е отношението между деконструкция и съвременна епистемология. Работата в тази насока има за задача не само да очертае някои проблеми на модерната и свръх-модерната наука, а и да помогне на докторантите в методологическата им работа върху собствените им изследвания и дисертации.</p> <p>На второ място, поставен е акцент върху отношението на деконструкцията и феноменологията, който да спомогне да се поставят под въпрос и преосмислят понятия като живот, самонаследяване, живо настояще. В тази насока се представят и някои от най-значимите тълкувания на Дерида от страна на изследователи като Мариан Хобсън, Дейвид Уд, Паола Марати и Ленард Лоулор.</p> <p>На трето място, представени са значими схващания за другия и другостта във френски контекст с акцент върху Сартр, Левинас и Дерида, като в тази насока се преосмисля и понятието за събитие.</p> <p>Курсът завършва с лекция върху теорията на дара, която, от една страна, събира проследяваните нишки, а от друга – позволява да се хвърли нова светлина върху отношението между деконструкция и социология.</p> <p>- **</p>